

Arafatin diktatuuri - minne rahat menivät?

Lähihistoriaa

Juhani Aitomaa

Osa 2

Palestiinalaisten todistukset ja Ramallahista löytyneet asiakirjat vahvistivat, että Arafat kontrolloi kaikkia rahavirtoja, sekä PLO:n saamia rikollisia rahoja että kansainvälisiä tukirahoja. Kun otamme huomioon, että näin jatkui aina -60 luvulta, hänen käsiensä kautta soljunut rahamäärä on valtava. Brittien kansallinen rikollisuuden vastainen tiedustelu arvioi 1993-4 Arafatin PLO:n keränneen rahaa laittomilla toimilla 8-10 miljardia USD. Vuosittain kiristys, laitton asekauppa, lahjukset, huumekauppa, rahanpesu, petokset, jne. tuottivat 1,5-2 miljardia USD. Sen jälkeen rahantulo vain lisääntyi. Joten: minne rahat menivät?

Kuwaitilainen arabilehti Al-Watan raportoi saaneensa yksityisistä lähteistä dokumentteja,, joiden mukaan Arafat oli tallettanut Kairossa olevaan pankkiin tililleen 5,1 milj. USD. Lehden mukaan tapauksen julkituotjat sanovat summan olevan peräisin ulkomaisista, Palestiinan kansalle osoitetuista maksuista. Arafatin vaimo Suha ja hänen tyttärensä elivät luksuselämää kaukana Palestiinan vaikeuksista Pariisissa ja Sveitsissä. Sama sääntö päti monen muun varakkaan palestiinalaisjohtajan lähiomaiseen ja lapseen. Samalla kun toisten lapsia kiihötetään toivottomiin itsemurhaiskuihin, omat lapset lähetetään turvaan muualle.

Arafat omisti myös jordanialaisen suuren sementtitehtaan osakkeita (14%) toivossa, että kun palestiinalaisalueiden jälleenrakennus alkaa, hän saa niiden kautta osan voitoista. Osakkeet ostettiin arabimaista tulleilla, palestiinalaisille osoitetuilla varoilla. Lehden lähteiden mukaan suuri osa kansalle tarkoitettusta avusta meni palestiinalaisjohtajien taskuihin. Jopa suurin osa ruoka-avusta myytiin hyvään hintaan palestiinalaisilla ja israelilaisilla toreilla Arafatin systeemissä mukana olevien arabikauppiaiden toimesta. (Al-Watan, Kuwait, 5.6.2002).

Israelilaisten joukkojen aina ajoittain uhkaama Arafat ei ollut tyhjätasku. Hänen yksityinen lahjustilinsä oli n. 1,3 miljardia. Jordanialainen lehti haastatteli



Palestiinan kansallisneuvoston jäsentä Muawiya Al-Masria. Al-Masri antoi julkisuuteen lausunnon hallinnon korruptiosta jo 1999 ja kostoksi hänet yritettiin tappaa. Al-Masrin mukaan palestiinalaisilla ei ollut muuta hallintoa kuin Arafatin lahjontaan perustuva yksinvalta. "Kukaan ministeri ei voi nimittää autonkuljettajaa tai lähettiäkään ilman presidentin hyväksymistä". Oslon kokouksen jälkeen Arafat otti haltuunsa rahaston, jonka tehtävänä on kehittää Palestiinan taloutta ja rakentamista (PEDCAR, The Palestinian Economic Council for Development and Reconstruction). Mitään ei tehty ilman Arafatin allekirjoitusta.

Asiantuntijoiden mukaan Arafatin 1,3 miljardilla olisi tehty esim. kaikki tämä:

- Olisi ruokittu 3 miljoonaa palestiinalaista vuoden ajan,
- Olisi voitu hankkia 1000 hyvin varustettua ajoneuvoa (sairaskuljetus),
- 10 sairaalan ylläpito olisi taattu 10 vuoden ajaksi,
- ja vielä olisi ollut 585 miljoonaa USD muihin sosiaalisiin tarpeisiin.

Arafatin vaimo Suha ja hänen taloudellinen neuvonantajansa Mohammed Rashi tiesivät hyvin mihin rahoja käytettiin. Arafatin 34 ministeriä onnistuivat keräämään suuren omaisuuden lyhyessä ajassa. Arafat päätti miten lahjoitusrahat jaetaan ja kuka saa osansa mistäkin. Näin hän hallitsi joukkoaan.

Arafat sai tuloja myös kasvavasta rikollisuudesta:

Väärennetyt CD:t, DVD:t, videot, designvaatteet, ym. olivat hyvä bisnes. Sudanilainen oppinut, Abd Al-Wahhab Al-Effendi sanoi artikkelissaan Lontoossa ilmestyvässä arabilehti Al Hayatissa, että kuvitella Arafatin taistelevan korruptiota vastaan on samaa kuin yrittäisi kitkeä katolisuus Vatikaanista. (Rachel Ehrenfeld, National Review, 15.8.2002).

Arafatin tuki terrorismille

Palestiinalaisalueille suunnatun operaation aikana takavarikoitiin dokumentteja ja todistusaineistoa, joka Israelin viranomaisten mukaan osoittaa, että:

- Arafat osallistui henkilökohtaisesti terrori-iskujen suunnitteluun, rahoittamiseen ja toteuttamiseen. Hän rohkaisi tekijöitä ja johti yhtä iskuja tekevää organisaatiota: Fatah Al Aksa prikaatia.

- Arafatin lähipiiri oli suoraan vastuussa terrorismista. Näitä olivat mm. tiedustelujohtaja Tawfik Tirawi ja rahoituksen järjestäjänä Fouad Shubaki.

- Arafatin alaisuudessa Al Aksa prikaatia johtanut Marawan Barghouti hyväksyi naisten ja jopa lasten käytön Israelin vastaisissa terroriteoissa.

- Arafat miehineen käytti terroritekojen rahoitukseen varoja, jotka palestiinalaishallinto sai aivan muuhun tarkoitukseen mm. EU:lta ja muista maista.

- Palestiinalaishallinto maksoi budjetistaan Fatah järjestön terroristeille palkkaa (45 miljoonaa USD kuukaudessa arabimaista tullutta rahaa, 9 miljoonaa USD EU:n rahoja).

- Arafatin hallinnolla oli kaiken aikaa läheiset suhteet Irakiin ja Iraniin, jotka tuolloin rahoittivat ja varustivat terrorismia.

- Jo Arafatin aikaan Syyria rahoitti ja varusti Hamas ja Jihad äärijärjestöjä. Niiden vahva tukikohta oli Jeninin pakolaisleirillä.

- Saudi-Arabia maksoi terroristien perheille, myös itsemurhauskijöiden omaisille.

- Palestiinalaishallinto oli hankkinut aseita vastoin Israelin kanssa tekemänsä sopimusta. Salakuljetus oli laajamittaista ja sen johdossa oli Fouad Shubaki.

- Arafatin päämajassa nähtiin paljon vaivaa sen eteen, että israelilaiset arabit olisi saatu mukaan suorittamaan terroritekoja.

Tässä vain pieni osa lähihistoriaa ns. Palestiinan "valtion" johdon toimista ja rikastumisesta rikoksilla ja kansainvälisellä avulla. Tätä perintöä ihailevat nyt aikamme nuoret opiskelijat, jotka marssivat kaduilla Palestiinan lippuja heilutellen ja Arafatin kuuluisaksi tekemä arabihuivi harteillaan. Eräs sanonta kuuluu: historia opettaa, että ihminen ei opi historiasta yhtään mitään. Tämä pitää täysin paikkansa.

Suuri osa suomalaisiakin poliitikkoja on valmis kuvittelemaan olevansa osa palestiinalaisen kansan "vapauttamista" kun Suomikin sen lopulta tunnustaa. Palestiinalaisilla ei olisi mitään hätää, jos he uskonollisten johtajiensa ja rahanahneiden poliitikkojensa johdossa eivät olisi valinneet terrorismia ja mieletöntä juutalaisvihaa yhteiskuntansa rakennusmateriaaleiksi. Mutta sehän näyttää pääosalle maailman valtioita hyvin sopineen ja sopivan edelleen.

